

عنوان مقاله:

وجه نمایی در زبان فارسی میانه

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات ایرانی، دوره 20، شماره 39 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 31

نویسنده:

احسان چنگیزی - استادیار گروه زبانشناسی، دانشکده ادبیات فارسی و زبانهای خارجی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

در این مقاله، نخست وجه و شیوه‌های بازنمایی آن در زبان‌ها، معرفی و به نظرات جدید زبان‌شناسان در طبقه‌بندی وجه، و نیز مفهوم آن در علم منطق و سنت مطالعات ادبی اشاره می‌شود. پس از آن، برخی مفاهیم وجهی و صورت‌های زبانی که بر آنها دلالت دارند، با ذکر مثالهای متعدد از متون فارسی میانه زردشتی معرفی می‌گردند. در زبان فارسی میانه زردشتی، وجه از طریق صرف فعل، افعال وجهی، برخی اسم‌ها و صفت‌ها و برخی ادوات بازنمایی شده است. افزون بر این، افعال، اسم‌ها، صفت‌ها، ادوات و عبارت‌های دیگری نیز هستند که طی روند دستوری‌شدگی، به ابزاری برای بازنمایی وجه بدل شده و بر انواع مفاهیم وجهی مانند حدس و گمان، شک و تردید، و قصد و درخواست دلالت داشته‌اند. نتیجه این پژوهش آن است که در فارسی میانه، وجه نه فقط از طریق صرف فعل، بلکه از طریق سایر صورت‌های زبانی نیز بازنمایی می‌شود و گاهی هم از طریق بافت جمله معلوم می‌گردد.

کلمات کلیدی:

فارسی میانه زردشتی، وجه، مفاهیم وجهی، گواه نمایی، بافت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1369174>

